

[Kaj Poulsen]

det rigtige, er vi selvfølgelig venligt indstillet over for dette forslag, som SF har bygget op omkring den betænkning, der er afgivet, men vi må vente, til regeringen har tænkt det igennem.

Voigt (FP):

Man kan jo forstå på dels venstres ordfører, dels socialdemokratiets ordfører, at der sandelig bliver nogle brydninger i regeringen, når man skal til at behandle dette forslag. Selve forslaget, som SF er kommet med her, skyldes jo den rapport, som 1977-udvalget nu har barslet med. Det er helt oplagt, at hovedessensen i denne betænkning må være paragraffen, der siger, at man kun kan have 100 overarbejdstimer på et år, og at disse skal afspadsres meget hurtigt og allerede inden for 2 måneder. Sådan noget er jo fuldstændig uladssiggeligt.

Jeg synes, det er rigtigt, som det er påpeget af Dansk Arbejdsgiverforening i rapporten, at hvis man laver et forbud mod eller en begrænsning af overarbejde, vil det betyde en nedgang i produktionen. Det vil betyde, at virksomheder flytter til udlandet, og det vil igen give en dårlig betalingsbalance.

Jeg synes også nok, det er bemærkelsesværdigt, at Børge Aanæs, som er formand for Tjenestemændenes Fællesudvalg og medlem af LOs forretningsudvalg, har taget afstand fra, at man kan lovgive på et sådant område. Det bør socialdemokratiet nok notere sig.

Men af hensyn til de diskussioner, der skal være i regeringen mellem venstre og socialdemokratiet, synes jeg, det kunne være hensigtsmæssigt, at der kom til at stå i folketingets forhandlinger, hvad hr. Bertel Haarder skrev i sin bog, der hed »Den organiserede arbejdsløshed«. Der står her:

»Forbud mod overarbejde er ikke blot en krænkelse af den enkeltes ret til at vælge, men også en oplagt tåbelighed. Det er nogle elendige politikere, som kan finde på at bryde hovedet med, hvorledes folk forhindres i at bestille noget. Samfundet bør takke enhver, der gør en ekstra indsats, og som derved klarer sig selv og betaler større skatter til gavn for fællesskabet. Mennesker er forskellige. I spørgsmålet om livets rette fordeling mellem arbejde og fritid kan ingen sætte sig til dommer på alles vegne, og samfundet skal

hverken gennem forbud eller diskriminerende aflønningsformer begrænse den enkeltes frie valg mellem arbejde og fritid. Overarbejde kan være nødvendigt for at opfylde den enkeltes virketrang. Det kan være den unges eneste vej til at realisere sit livs mål. Og det kan være den bedste vej ud af en dårlig situation for den, der midlertidigt har sat sig i for store forpligtelser.

Når en stigende del af befolkningen lever af skatten på andres indsats, er det halsløst, hvis samfundet kaster vrage på foretagsomheden – også selv om den overskrider de organiserede arbejdstider.

Et samfunds rigdom måles hverken på nationalproduktet eller på de sociale budgetter, men på den samlede frugt af alle de menneskelige indsatser, der gøres.«

Jeg kan sige, at jeg med interesse har læst rapporten igennem og især de 20 paragraffer, som man forestiller sig forslaget skal bygges op omkring. For mig at se er det et klart indgreb i hele det fagretlige system, og det kan jeg ikke forestille mig at ordføreren for forslagsstillerne vil være med til.

Må jeg så i øvrigt ikke henvide hr. Ole Henriksen – han ved jo, at vi har diskuteret dette forslag, godt nok med en lidt anden ordlyd, gentagne gange – til, hvad jeg sagde den 18. marts 1976, sp. 7334-35 og sp. 7343-44. Jeg gentog det den 2. maj 1977, og det er sp. 3304. Sidste gang vi debatterede det, var den 17. november 1977, og her kan jeg henvide hr. Ole Henriksen til at læse sp. 2167-68. Det er vældig inspirerende læsning.

Melchior (CD):

Det er i virkeligheden et vældig stort emne, der er indeholdt i dette forslag. Vi har drøftet det tit og mange gange i min gruppe, og vi nærer sådan set ingen tvivl om, at der især i den offentlige sektor forekommer forkert brug, man kan også godt sige misbrug, af overarbejde i en skala og ved lejligheder, hvor det er meget urimeligt. Alle kender eksempler.

Den eneste gang i mit voksne liv, jeg måtte på hospitalet, havde jeg høj feber, da ambulancen kørte hjemmefra, men jeg kølede af på vejen til hospitalet, hvor der kom en læge og undersøgte mig. Da hun skulle tage min puls, kunne jeg mærke, at hun havde feber, medens min feber altså var forsvundet, og så